

[Morten Lange.]

lægge roret om? Det skal afgøres i dag. Vi vil ikke være med til forhandlinger, der blot skal dække over et fortsat nej.

Sigsgaard: Man må spørge sig selv, hvorfor disse forslag fra socialdemokratiet og fra SF er fremkommet. Den 29. januar, da folketinget havde sin store debat om tilsvarende spørgsmål, sagde regeringen nej til de forslag, der ligger her. Under skinforhandlingerne i 21 mands udvalget senere sagde regeringen nej endnu en gang, så selv de mest tungnemme må have begrebet, at det her ville regeringen altså ikke være med til. Alligevel kommer man her med en lang række forslag, så folketinget kan få lejlighed til stort set at gentage debatten fra den 29. januar, endog med forslag, som man allerede har fremsat en gang før her i folketingsåret, som ikke er færdigbehandlet, og som flertallet har været negativt over for. Man ved, at forslagene bare vil blive afvist i dag. Debatten er altså i den forstand spildt, og man kan spørge, hvorfor vi så skal spille tid på den.

Jeg havde den fornemmelse under debatten den 29. januar, at når socialdemokratiet og SF absolut ville have et udvalg nedsat, selv om det dengang lå fuldstændig klart, at der ikke ville komme noget ud af det — det lå totalt klart på det tidspunkt — så var det for at vinde tid, så var det, for at de strejkende skulle tro, at nu klarer folketinget nok problemerne, nu må vi hellere gå i arbejde eller blive i arbejde, hvis man ikke strejkede, lige så stille og roligt. Derfor stemte VS ikke for nedsættelse af udvalget. Det stod jo klart, at det ville være en narret.

Folketinget kunne klare mange problemer, hvis det ville. Mange af S-SF-forslagene burde gennemføres, de ville gavne befolkningens store flertal. Men hvorfor vil så folketinget ikke gennemføre noget, der vil gavne befolkningens store flertal? Er det ikke underligt, hvis folketinget virkelig er valgt af befolkningen, hvis folketinget virkelig skulle være udtryk for befolkningens mening, sådan som partierne altid påstår det? Det er jo simpelt hen uforståeligt ud fra den almindelige opfattelse af folketingets rolle.

Når folketinget ikke vil gennemføre for-

bedringer for det store flertal som dem, der er stillet forslag om, er det da også, fordi folketingets flertal ikke varetager befolkningsflertallets interesser. Det er der måske nogle der har undret sig over fra tid til anden; hvordan kan det egentlig gå til, at folketingsflertallet ikke varetager befolkningsflertallets interesser. Det hænger sammen med, at de, som arbejderne kæmper imod, nemlig arbejdsgiverne, forsyner deres venner, de borgerlige partier, med mange penge, så de har langt bedre råd til at sende brochurer og pjecer ud og sætte annoncer i avisen end andre partier. De har millioner af kroner at bruge i en valgkamp, andre partier har ikke engang 100.000 kr. Det medfører selvfølgelig, at arbejdsgivernes partier får en urimelig fortrinsstilling. Dertil kommer, at næsten hele den danske presse er borgerlig, det vil sige, at den er behersket af arbejdsgiversynspunkter; andre synspunkter end de borgerlige får de fleste kun sporadisk kendskab til. Det betyder selvfølgelig, at mange vil stemme for den politik, der prædikes for dem i deres avis hver eneste dag, i hvert fald vil de være meget tilbøjelige til at stemme for synspunkter, som de ikke kender ordentligt.

Når informationen om de forskellige synspunkter ikke er alsidig, men ensidig, når bestemte partier dominerer pressen, når de samme partier har millioner af kroner til agitation, medens andre partier næsten ingenting har, ja, så kan man ikke karakterisere systemet som demokratisk. Det er kun til dels og på visse punkter demokratisk. Folketinget bliver dermed ikke et sandt udtryk for befolkningens interesser og synspunkter, og det er forklaringen på, at tinget så resolut afviser at give de dårligere stillede bedre vilkår. Det er klart, at højre side i salen beständig fordømmer enhver politisk aktion uden for folketinget og henviser til, at alene folketinget bør have afgørelsen, samtidig med — dette være sagt i parentes — at man på ingen måde selv viger tilbage for at holde fortrolige topmøder på Marienborg og andre steder. Men med denne modstand mod aktioner og politisk aktivitet uden for folketinget sikrer de, at den førte politik kommer til at ligge til højre for det, der er befolkningsflertallets økonomiske interesse. Man overser, at det